

Udskriftsdato: 15. december 2025

FOU nr 2015.61 (Gældende)

2015-61. Revisionsselskabs klageberettigelse i sag om omkostningsgodtgørelse – personlig konkurs hos den godtgørelsesberettigede

Ministerium: Folketinget

Opfølgning / Opfølgning til

LBK nr 11 af 06/01/2014 § 29 § 36 og § 110 - LBK nr 433 af 22/04/2014 § 22 og § 24 -

LBK nr 1267 af 12/11/2015 § 35 a og § 52

2015-61. Revisionsselskabs klageberettigelse i sag om omkostningsgodtgørelse – personlig konkurs hos den godtgørelsesberettigede

Et revisionsselskab havde ydet sagkyndig bistand til en klient, i forbindelse med at klienten indbragte sine skattesager for byretten. Klienten gik efterfølgende personligt konkurs. Revisionsselskabet søgte SKAT om omkostningsgodtgørelse for den bistand, selskabet havde ydet til klienten.

Da den godtgørelsesberettigede (klienten) var gået personligt konkurs, var ansøgningsskemaet om omkostningsgodtgørelse underskrevet af konkursboets kurator. Af skemaet fremgik det, at kravet på at modtage omkostningsgodtgørelse var overdraget til bistandsyder (revisionsselskabet). SKAT afslog dog ansøgningen om omkostningsgodtgørelse, fordi ansøgningsskemaet ikke var underskrevet af den godtgørelsesberettigede.

Revisionsselskabet klagede til Skatteankestyrelsen over afslaget, men Skatteankestyrelsen afviste klagen, fordi revisionsselskabet ikke var part i forhold til sagen om omkostningsgodtgørelse og dermed heller ikke var klageberettiget.

Ombudsmanden mente ikke, at kurator kunne overdrage kravet på omkostningsgodtgørelse til revisionsselskabet. Da kravet heller ikke i øvrigt kunne anses for overdraget til revisionsselskabet af den godtgørelsesberettigede, var ombudsmanden enig med Skatteankestyrelsen i, at revisionsselskabet ikke havde en sådan direkte interesse i SKATs afgørelse, at selskabet kunne anses for part og dermed klageberettiget.

Ombudsmanden mente imidlertid, at Skatteankestyrelsens begrundelse ikke opfyldte kravene i forvaltningslovens § 24, jf. § 22. Skatteankestyrelsen burde over for revisionsselskabet have redegjort for, hvorfor styrelsen ikke mente, det var godtgjort, at kravet var overdraget til revisionsselskabet. Ombudsmanden fandt også, at styrelsen i relevant omfang burde have forholdt sig til revisionsselskabets argumenter for, hvorfor selskabet skulle have partsstatus.

(Sag nr. 14/04355)

Herunder gengives ombudsmandens udtalelse i sagen efterfulgt af en sagsfremstilling:

Ombudsmandens udtalelse

1. Genstanden for min undersøgelse

Revisionsselskabet A sendte den 13. juni 2012 en ansøgning til SKAT om omkostningsgodtgørelse for udgifter til sagkyndig bistand i forbindelse med, at A havde assisteret B ved indbringelse af hans sager for byretten.

Det fremgik af A's anmodning, at B var under konkursbehandling, og at ansøgningsskemaet derfor var underskrevet af kurator. I ansøgningsskemaet var det anført, at A var bistandsyder, og at kravet på omkostningsgodtgørelse var overdraget til bistandsyder.

SKAT meddelte ved brev af 8. august 2012 stilet til B afslag på ansøgningen om omkostningsgodtgørelse. SKAT begrundede afslaget med, at ansøgningsskemaet ikke var underskrevet af den godtgørelsesberettigede (B).

A klagede den 7. november 2012 over SKATs afgørelse.

Skatteankestyrelsen afviste den 7. oktober 2014 A's klage med henvisning til, at A ikke var klageberettiget, fordi A ikke kunne anses for at være part i forhold til SKATs afgørelse. Skatteankestyrelsen anførte, at den påklagede afgørelse var stilet til B, og at det efter det oplyste ikke kunne anses for godtgjort, at B havde overdraget kravet på omkostningsgodtgørelse til A.

Du har på vegne af A klaget til mig over Skatteankestyrelsens afgørelse af 7. oktober 2014. Du mener, at A var klageberettiget i forhold til SKATs afgørelse af 8. august 2012, fordi A var part i forhold til SKATs afgørelse. Du mener således, at A havde en væsentlig, økonomisk, direkte og individuel interesse i afgørelsen, bl.a. fordi kravet på omkostningsgodtgørelse var overdraget til A.

2. Klageberettigelse og partsstatus

2.1. Klageberettigelse

Det følger af skatteforvaltningslovens § 35 a, stk. 2, 1. pkt. (nu lovbekendtgørelse nr. 1267 af 12. november 2015), at klage til Skatteankestyrelsen kan indgives af enhver, der har en væsentlig, direkte og individuel retlig interesse i den afgørelse, der klages over.

Af forarbejderne til bestemmelsen fremgår, at "[a]fgrænsningen af de klageberettigede er identisk med det skatteretlige partsbegreb. Det vil sige, at de, der er parter i sagen, vil kunne klage". Jeg henviser til lovforslag nr. L 212, fremsat den 24. april 2013, Folketinget 2012-13, og til Susanne Dahl m.fl., Skatteforvaltningsloven med kommentarer, 1. udgave (2006), s. 470 ff.

Afgrænsningen af kredsen af klageberettigede er således sammenfaldende med afgrænsningen af det skatteretlige partsbegreb, og A's adgang til at påklage SKATs afgørelse af 8. august 2012 afhænger derfor af, om A kan anses for part i forhold til afgørelsen.

2.2. Partsstatus

2.2.1. Det forvaltningsretlige partsbegreb

Partsbegrebet er ikke defineret i forvaltningsloven.

Det er almindeligt antaget i den juridiske litteratur, at partsbegrebet omfatter ansøgere, klagere og andre, der har en væsentlig og individuel interesse i sagens afgørelse. Partsbegrebet omfatter således typisk dem, til hvem afgørelsen i sagen vil blive stilet.

Også andre end adressater kan imidlertid være parter. Dette afhænger af, om de pågældende kan anses for at have en væsentlig og individuel interesse i sagen og dens udfald.

Væsentlighedsbetingelsen indebærer normalt, at afgørelsen skal angå den pågældendes forhold med en vis intensitet og styrke. I den forbindelse må der foretages en konkret vurdering af bl.a. graden og arten af de led, der indgår imellem sagens udfald og den aktuelle betydning for den pågældende.

Partsbegrebet er nærmere omtalt i bl.a. Niels Fenger, *Forvaltningsloven med kommentarer*, 1. udgave (2013), s. 125 ff., Hans Gammeltoft-Hansen m.fl., *Forvaltningsret*, 2. udgave (2002), s. 61 ff., Karsten Revsbech m.fl., *Forvaltningsret – Sagsbehandling*, 7. udgave (2014), s. 186 ff., og Jon Andersen, *Forvaltningsret*, 8. udgave (2014), s. 39 f. og s. 291. Jeg henviser også til sagen optaget i Folketingets Ombudsmands beretning som 2015-37, som kan findes på min hjemmeside.

Som det fremgår af bl.a. den nævnte litteratur – og af den praksis, som der her er henvist til – er kerneområdet for partsbegrebet afgørelsens adressat, men også andre kan efter omstændighederne have partsstatus. I tvivlstilfælde må der lægges vægt på, hvor væsentlig den pågældendes interesse i sagen er, og hvor nært denne interesse er knyttet til sagens udfald.

Jeg henviser i den forbindelse til sagen optaget i Folketingets Ombudsmands beretning for 2008, s. 312 ff., hvor ombudsmanden anførte, at vurderingen af, om en interesse er væsentlig, må afgøres konkret. Ved vurderingen kan der inddrages nogle hjælpeskriterier, bl.a. om sagens afgørelse får direkte virkning for personen, eller om virkningen er afledt.

Det er som udgangspunkt kun den, der bliver direkte berørt af en afgørelse, der er part i sagen. Afledede interesser kan dog også i visse tilfælde være så væsentlige, at de udløser partsstatus.

Ved vurderingen af, om en afledt interesse er tilstrækkelig væsentlig til at udløse partsstatus, må mængden og arten af de led, der indgår mellem sagens udfald og den aktuelle betydning for den pågældende, tages i betragtning. Det må efter udtalelsen endvidere tages i betragtning, hvor indgribende betydning sagens udfald får for den pågældende, og om den afledede interesse må anses for at være beskyttet af den materielle lovgivning i sagen.

2.2.2. Det skatteretlige partsbegreb

Af Skatteministeriets juridiske vejledning 2015-2, pkt. A. A. 7.2 Partsbegrebet, fremgår det, at en part er enhver, som har en konkret, væsentlig, direkte og individuel retlig interesse i sagen, og at det skatteretlige partsbegreb er identisk med det forvaltningsretlige partsbegreb.

Videre fremgår det, at "[d]en person, som en afgørelse direkte retter sig til, er altid part i sagen. Derudover kan en part f.eks. være en ægtefælle, en part i en overdragelsesaftale eller en gavemodtager. (...) Der skal dog i det enkelte tilfælde foretages en konkret vurdering. De få fortolkningsbidrag i forarbejderne har betydet, at det er praksis, der har afgrænset kredsen af parter. En person, som kun bliver indirekte berørt af afgørelsen er ikke part".

Jan Pedersen anfører i "Det skatteretlige partsbegreb", Tidsskrift for Skatter og Afgifter nr. 17 af 26. april 2012, artikel nr. 273, s. 2028, følgende:

"Det skatteretlige udgangspunkt er, at partsbegrebet som altovervejende udgangspunkt er indskrænket til adressaten for den givne skatteansættelse eller skatteafgørelse dvs. den skatteyder, som myndighedernes afgørelse retter sig imod.

...

Som udgangspunkt har øvrige involverede derfor ingen beføjelser i sager, hvori de ikke er adressater. Uanset om man indirekte berøres af en skatteafgørelse over for andre, har man ikke krav på at blive orienteret eller have adgang til sagsoplysning, aktindsigt, afgivelse af udtalelse, klageadgang m.v. Dette principielle udgangspunkt gælder, uanset om parterne har sammenfaldende eller modsatrettede interesser i ansættelsen af den pågældende disposition. "

Jeg henviser desuden til Hans Henrik Bonde Eriksen m.fl., Skatteforvaltningsloven med kommentarer, 1. udgave (2006), s. 220.

2.3. Min vurdering

Jeg er på baggrund af det anførte enig med Skatteankestyrelsen i, at A kun kunne betragtes som part – og dermed klageberettiget – i forhold til SKATs afgørelse om udbetaling af omkostningsgodtgørelse, såfremt kravet på omkostningsgodtgørelse kunne anses for overdraget fra B til A.

Efter min opfattelse var det således kun den juridiske eller fysiske person, som kravet tilkom – og som derved havde en direkte interesse – der kunne anses for part i den konkrete sag.

Såfremt kravet på omkostningsgodtgørelse ikke tilkom A, kunne selskabets interesse i SKATs afgørelse efter min opfattelse alene anses for en afledet interesse uden den fornødne intensitet og styrke til at opnå partsstatus.

Jeg henviser i den forbindelse også til den ovenfor omtalte sag i Folketingets Ombudsmands beretning for 2008, s. 312 ff., hvor Landsskatteretten afslog at give et revisionsfirma omkostningsgodtgørelse, fordi Landsskatteretten ikke mente, at revisionsfirmaet var part i klientens skattesag. Ombudsmanden fandt ikke, at revisionsfirmaets afledede interesse i skattesagen var af en sådan karakter, at Landsskatteretten burde have anset revisionsfirmaet for part.

3. Var kravet på omkostningsgodtgørelse overdraget?

I det af kurator underskrevne ansøgningsskema vedrørende udbetaling af omkostningsgodtgørelse var det angivet, at kravet på omkostningsgodtgørelse var overdraget til bistandsyder.

Spørgsmålet er imidlertid, om kurator kunne overdrage kravet til bistandsyder (A), eller om det alene var B, som kunne overdrage det.

3.1. Dine og myndighedernes synspunkter

Du gør gældende, at kurator kunne underskrive ansøgningsskemaet og overdrage kravet, fordi det følger af konkurslovens § 29, at en skyldner ved afsigelsen af konkursdekretet mister retten til at overdrage eller opgive sine ejendele, modtage betaling og andre ydelser, modtage opsigelser, reklamationer og lignende erklæringer, stifte forpligtelser eller på anden måde råde over sin formue med virkning for boet.

Videre har du gjort gældende, at kurator i medfør af konkurslovens § 110, stk. 1, ved udførelsen af sit hverv skal varetage boets interesser, herunder sikre boets aktiver og foretage de fornødne skridt til værn mod uberettigede dispositioner over aktiverne samt repræsentere boet i enhver henseende.

Kurator er således berettiget til at varetage boets interesser, hvilket efter din opfattelse betyder, at dispositioner, som kan påvirke boet, herunder kreditorernes interesser, skal påses af kurator.

Du anfører, at såfremt skyldner selv skulle underskrive ansøgningsskemaet, ville skyldneren kunne råde til skade for boet, idet skyldnerens manglende underskrift ville betyde, at A som kreditor ville være nødsaget til at anmelde den fulde fordring i boet til skade for de øvrige kreditorer.

Du mener på den baggrund, at kurator var berettiget til at underskrive ansøgningsskemaet og overdrage kravet til A.

SKAT har gjort gældende, at omkostningsgodtgørelse ifølge konkurslovens § 36 ikke indgår i konkursboets aktivmasse ved konkurs, og at godtgørelsesberettigede personer og selvstændige kan modtage og overdrage omkostningsgodtgørelse også efter en konkurserklæring, jf. konkurslovens § 29 og pkt. A. A. 13.9 i SKATs juridiske vejledning. Som følge heraf var det efter SKATs opfattelse alene B, der kunne underskrive ansøgningen og overdrage kravet.

Skatteankestyrelsen har i sin afgørelse af 7. oktober 2014 anført, at det ikke anses for godtgjort, at B har overdraget kravet på omkostningsgodtgørelse til A.

3.2. Min vurdering

Efter skatteforvaltningslovens § 52, stk. 8, kan krav på omkostningsgodtgørelse overdrages til den sagkyndige. Det følger endvidere af bestemmelsen, at kravet ikke kan gøres til genstand for retsforfølgning.

Af konkurslovens § 36 (lovbekendtgørelse nr. 11 af 6. januar 2014) følger, at aktiver, hvori udlæg for skyldnerens gæld ikke kan foretages, kun indgår i konkursmassen, når dette særligt er bestemt.

Af bekendtgørelse nr. 791 af 25. juni 2014 om oplysninger om udgifter til sagkyndig bistand m.v. ved godtgørelse efter skatteforvaltningslovens § 19 fremgår det, at en ansøgning om omkostningsgodtgørelse skal være underskrevet af den godtgørelsesberettigede og attesteret af den sagkyndige, jf. § 5, stk. 1. Endvidere fremgår det, at hvis en anden er blevet bemyndiget til at modtage omkostningsgodtgørelse, skal den godtgørelsesberettigede fremlægge dokumentation herfor. Hvis kravet på omkostningsgodtgørelse er overdraget til den sagkyndige, herunder pantsat, skal dette fremgå af ansøgningen, jf. § 5, stk. 3.

Ligeledes fremgår det af SKATs juridiske vejledning, pkt. A. A. 13.9 Overdragelse af kravet om omkostningsgodtgørelse, at SKATs ansøgningsblanket indeholder en rubrik til angivelse af eventuel overdragelse. Er rubrikken ikke afkrydset, kræves særskilt dokumentation for overdragelsen, inden udbetaling kan ske. Overdragelse skal attesteres ved en underskrift af den godtgørelsesberettigede og den sagkyndige.

Jeg konstaterer på den baggrund, at krav på omkostningsgodtgørelse ikke indgår i konkursboet, og kurator var således efter min opfattelse ikke berettiget til at underskrive ansøgningen om omkostningsgodtgørelse, herunder overdrage kravet til A.

Jeg er derfor enig med SKAT i, at det alene var B, som kunne overdrage kravet til den sagkyndige (og at han ikke havde gjort dette). Kravet på omkostningsgodtgørelse tilhørte B, uagtet han var erklæret personligt konkurs.

Jeg henviser i den forbindelse også til en dom af 6. juni 2014 fra Københavns Byret (optrykt som SKM2014. 539. BR), som fastslog, at krav på omkostningsgodtgørelse ikke indgår i konkursmassen, og at kurator i et konkursbo således ikke kunne disponere over et krav på omkostningsgodtgørelse.

4. Begrundelse

4.1. Skatteankestyrelsens begrundelse

Som begrundelse for afgørelsen af 7. oktober 2014 anførte Skatteankestyrelsen følgende:

”Den påklagede afgørelse vedrører afslag på ansøgning om omkostningsgodtgørelse af 13. juni 2012. Afgørelsen er stilet til B.

Efter det oplyste kan det ikke anses for godtgjort, at B har overdraget kravet på omkostningsgodtgørelse vedrørende faktura af 31. oktober 2011 til revisionsselskabet.

Revisionsselskabet kan derfor ikke anses for at have en væsentlig direkte, og individuel interesse i den påklagede afgørelse, og revisionsselskabet er dermed ikke klageberettiget over afgørelsen, jf. skatteforvaltningslovens § 35 a, stk. 2, 1. punktum, modsætningsvis.”

4.2. Min vurdering

Det følger af forvaltningslovens § 22, at skriftlige afgørelser skal være ledsaget af en begrundelse, medmindre afgørelsen fuldt ud giver den pågældende part medhold.

Kravene til en begrundelses indhold fremgår af forvaltningslovens § 24. En begrundelse skal således efter bestemmelsens stk. 1 indeholde en henvisning til de retsregler, i henhold til hvilke afgørelsen er truffet, og tillige – hvis afgørelsen beror på et administrativt skøn – de hovedhensyn, der har været bestemmende for skønsudøvelsen.

Herudover skal begrundelsen efter stk. 2 om fornødent indeholde en kort redegørelse for de oplysninger vedrørende sagens faktiske omstændigheder, som er tillagt væsentlig betydning ved afgørelsen.

I en vis udstrækning skal en begrundelse også forholde sig til anbringender, som parten har gjort gældende, og som ikke umiddelbart kan afvises som uvæsentlige eller irrelevante, jf. bl.a. Niels Fenger, Forvaltningsloven med kommentarer, 1. udgave (2013), s. 637 ff.

Det er min opfattelse, at den begrundelse, som Skatteankestyrelsen gav i afgørelsen af 7. oktober 2014, ikke i tilstrækkelig grad opfyldte kravene i forvaltningslovens § 24, stk. 2. Jeg mener således, at Skatteankestyrelsen over for A kort burde have redegjort for de faktiske omstændigheder, der gjorde, at styrelsen ikke anså det for godtgjort, at kravet var overdraget til A.

Jeg finder også, at styrelsen i relevant omfang burde have forholdt sig til dine anbringender om, hvorfor A skulle tillægges partsstatus.

Jeg mener på den baggrund, at Skatteankestyrelsens begrundelse i afgørelsen af 7. oktober 2014 ikke opfyldte kravene i forvaltningslovens § 24, jf. § 22.

Jeg bemærker i øvrigt, at Skatteankestyrelsens afgørelse kan forstås således, at afvisningen af at behandle klagen bl.a. er begrundet i, at SKATs afgørelse var stilet til B. Dette kan fremstå, som om SKATs valg af adressat i brevhovedet efter styrelsens opfattelse var afgørende for, om der kunne opnås partsstatus.

5. Sammenfatning

Jeg mener ikke, at kurator kunne overdrage kravet på omkostningsgodtgørelse til A. Da kravet heller ikke i øvrigt kunne anses for overdraget til A (af B), er jeg enig med Skatteankestyrelsen i, at A ikke havde en sådan direkte interesse i SKATs afgørelse af 8. august 2012, at A kunne anses for part og dermed klageberettiget.

Jeg mener imidlertid, at Skatteankestyrelsens begrundelse ikke opfyldte kravene i forvaltningslovens § 24, jf. § 22.

Jeg har gjort Skatteankestyrelsen bekendt med min opfattelse.

Efter principperne i persondataloven (lov nr. 429 af 31. maj 2000 om behandling af personoplysninger) har jeg i dag underrettet B om din henvendelse til mig. Han har også modtaget en kopi af dette brev.

Jeg foretager mig herefter ikke mere i sagen.

Sagsfremstilling

Revisionsselskabet A ansøgte den 13. juni 2012 på vegne af B's konkursbo om omkostningsgodtgørelse for udgifter til sagkyndig bistand i forbindelse med indbringelse af to sager for retten i Helsingør. Ansøgningen var underskrevet af kurator som ansøger og revisionsselskabet som bistandsyder.

Af ansøgningen fremgik bl.a.:

”A's skatteafdeling har assisteret B i forbindelse med dennes retssager ved Byretten. B er under konkursbehandling og omkostningsgodtgørelsesskemaet er derfor underskrevet af kurator.

Det er overfor A oplyst, at B's advokat har trukket sig fra sagen og at sagen er hævet ved retten i Helsingør. Sagen er således endeligt afsluttet.

Der er dermed ikke opnået medhold i overvejende grad, hvorfor der anmodes om omkostningsgodtgørelse med 50 procent, jf. ansøgningen.

Det bemærkes, at kravet på omkostningsgodtgørelse er overdraget til A's skatteafdeling, hvorfor godtgørelsen bedes udbetalt A's Nemkonto. ”

SKAT meddelte ved brev af 8. august 2012 afslag på ansøgningen om omkostningsgodtgørelse for udgifter til sagkyndig bistand i forbindelse med sagens indbringelse for byretten. SKAT begrundede afslaget med, at ansøgningen skulle være underskrevet af den godtgørelsesberettigede, som var B.

SKAT henviste til, at omkostningsgodtgørelse ikke indgår i konkursboets aktivmasse ved konkurs, jf. konkurslovens § 36, og at godtgørelsesberettigede personer og selvstændige kan modtage og overdrage omkostningsgodtgørelse også efter konkurserklæring, jf. konkurslovens § 29 og afsnit A. A. 13.9 i SKATs juridiske vejledning.

Du klagede over SKATs afgørelse.

Skatteankestyrelsen traf den 7. oktober 2014 afgørelse, hvoraf fremgår følgende:

”Af skatteforvaltningslovens § 35 a, stk. 2, 1. punktum (lovbekendtgørelse nr. 175 af 23. februar 2011 som ændret ved lov nr. 649 af 12. juni 2003) fremgår følgende:

'En klage til Landsskatteretten kan indgives af enhver, der har en væsentlig, direkte og individuel retlig interesse i den afgørelse, der klages over. '

Skatteforvaltningslovens § 35 a, stk. 2, 1. punktum, blev indsat ved lov nr. 649 af 12. juni 2013, fremsat som lovforslag nr. 212 af 24. april 2013. Af bemærkningerne til lovforslaget fremgår blandt andet følgende vedrørende skatteforvaltningslovens § 35 a, stk. 2:

'Det foreslåede stykke omhandler kredsen af klageberettigede, kravene til klagen og klagefristen.

Det foreslås, at klage kan indgives af enhver, der har væsentlig, direkte og individuel retlig interesse i den afgørelse, der klages over. [...]

Afgrænsningen af de klageberettigede er identisk med det skatteretlige partsbegreb. Det vil sige, at de, der er parter i sagen, vil kunne klage.

Den foreslåede afgrænsning af de klageberettigede svarer til de gældende regler om, hvem der er klageberettigede i skatteforvaltningslovens § 36, stk. 1, om klage til skatteankenævnene, § 38, stk. 1, om klage til vurderingsankenævnene, § 39 a, stk. 1, om klage til motorankenævnene og § 40, stk. 1, om klage til Landsskatteretten. Der er således ikke tilsigtet nogen ændring i kredsen af de klageberettigede. '

Den påklagede afgørelse vedrører afslag på ansøgningen om omkostningsgodtgørelse af 13. juni 2012. Afgørelsen er stilet til B.

Efter det oplyste kan det ikke anses for godtgjort, at B har overdraget kravet på omkostningsgodtgørelse vedrørende faktura af 31. oktober 2011 til revisionsselskabet.

Revisionsselskabet kan derfor ikke anses for at have en væsentlig direkte, og individuel interesse i den påklagede afgørelse, og revisionsselskabet er dermed ikke klageberettiget over afgørelsen, jf. skatteforvaltningslovens § 35 a, stk. 2, 1. punktum, modsætningsvis.

Klagen afvises derfor. ”

Du klagede den 9. oktober 2014 på vegne af A til mig over Skatteankestyrelsens afgørelse af 7. oktober 2014.

Den 8. januar 2015 bad jeg Skatteankestyrelsen om en udtalelse om sagen. Jeg bad bl.a. Skatteankestyrelsen redegøre nærmere for grundlaget for, at revisionsselskabet ikke kunne anses for klageberettiget i forhold til SKATs afgørelse af 8. august 2012.

I et brev af 21. januar 2015 anførte Skatteankestyrelsen følgende:

”Skatteankestyrelsen har i afgørelsen af 7. oktober 2014 anført, at det ikke kan anses for godtgjort, at B har overdraget kravet på omkostningsgodtgørelse vedrørende fakturaen af 31. oktober 2011 til A.

Eftersom kravet på omkostningsgodtgørelse ikke er overdraget af B, har A ikke et krav mod SKAT, og A kan derfor ikke anses for at have en væsentlig, direkte og individuel interesse i den påklagede afgørelse, der er adresseret til B.

Endvidere bemærkes det, at A's krav mod B er upåvirket af, om B kan få omkostningsgodtgørelse eller ej.

Endelig skal Skatteankestyrelsen gøre opmærksom på, at B har mulighed for at indgive en ny ansøgning om omkostningsgodtgørelse vedrørende fakturaen af 31. oktober 2011, underskrevet af B selv som ansøger. SKAT vil skulle behandle en sådan ansøgning. ”

Hertil bemærkede du i brev af 17. februar 2015, at:

”A er efter min vurdering part i sagen vedrørende udbetaling af omkostningsgodtgørelse, idet honoreringen vedrørende omkostningsgodtgørelse vedrører A's sagkyndige og professionelle assistance til B ved retssagen i byretten. Assistancen der blev ydet var aftalt med B forud for dennes konkurs. Allerede derfor foreligger der en interesse som er væsentlig, økonomisk, direkte og individuel. A er derfor såvel civilretligt som skatteretligt/forvaltningsretligt part i Skatteankestyrelsens sag.

A er endvidere part i forhold til reglerne for omkostningsgodtgørelse allerede fordi A har en direkte og væsentlig økonomisk interesse i sagen, jf. nedenfor.

Kurator har underskrevet skemaet til indhentelse af omkostningsgodtgørelse, hvilket er naturligt – da kurators ret til at underskrive skemaet fremgår af konkurslovens § 29 om den totale ‘urådighed’ som gælder for konkurs og her særligt for konkurs for en fysisk person:

Bestemmelsen i Konkurslovens § 29 har følgende ordlyd:

‘Ved afsigelsen af konkursdekretet mister skyldneren retten til at overdrage eller opgive sine ejendele, modtage betaling og andre ydelser, modtage opsigelser, reklamationer og lignende erklæringer, stifte forpligtelser eller på anden måde råde over sin formue med virkning for boet. ’

Kurator har derfor jf. konkursloven som eneberettiget bemyndigelse til at underskrive et sådant skema – og dette selvom godtgørelsen ikke kan indgå i boet. Der er tale om et betalingsmæssigt og økonomisk forhold – som er sikret ved den særlige regel i skatteforvaltningsloven – og hvor man netop fra lovgivers side ville sikre at parten sikredes en godtgørelse som ikke skulle tilgå boet. Dette er i sagens natur også en beskyttelse af den professionelle rådgiver her A, som havde en aftale med skyldneren om dækning som led i aftalen om professionel bistand i skattesagen.

Det bemærkes endvidere at det for verserende skattesager i en konkurssituation alene er op til kurator at vurdere om sagen skal videreføres af boet – en sådan ret til at bestemme dette tilkommer ikke fallenten, som forudsætningsvis antaget af Skatteankestyrelsen og SKAT ved fortolkningen af konkurslovens § 29.

A er som nævnt i enhver henseende part i sagen som følge af det skattemæssige partsbegreb og det forvaltningsretlige partsbegreb.

A's interesse i sagen er endvidere af økonomisk karakter, idet spørgsmålet om hvorvidt kurator kan underskrive et omkostningsgodtgørelsesskema ved en personlig konkurs er direkte afgørende for A's – og andre rådgiveres – mulighed for at få dækket honorar til sagkyndig assistance ved klagesager efter en klager er gået personlig konkurs.

Ved en konkurs overtager kurator fuldstændig styringen med boet, dets midler og al kommunikation, men sikrer også håndteringen af den 'rådighed' som er frataget fallenten.

Det er i konkurssituationen vanskeligt for rådgiver at komme i kontakt med skyldner og endvidere umuligt at forklare skyldneren at skyldneren skal underskrive skemaet i strid med konkurslovens § 29.

Det er derfor af væsentlig økonomisk interesse for A – og andre rådgivere – at kurator kan underskrive skemaet, som også er sket jf. konkurslovens § 29.

Det følger af SKATs egen juridiske vejledning afsnit A. A. 7.2. at det skattemæssige partsbegreb og det forvaltningsretlige partsbegreb er ens:

'Det skatteretlige partsbegreb er identisk med det forvaltningsretlige partsbegreb. Se pkt. 49 - 55 i Vejledning om Forvaltningsloven nr. 11740 af 4. december 1986. Det forvaltningsretlige partsbegreb skal forstås gennem vejledning om Forvaltningsloven nr. 11740 af 4. december 1986 – og gennem praksis – hvor begrebet er beskrevet således.

Partsbegrebet omfatter således typisk afgørelsens adressat, men også andre fysiske eller juridiske personer kan have stilling som part i sagen. Det i vejledningen anførte om 'andre' er i punkt 51 er at der skal lægges vægt på hvor væsentlig interessen er i sagen.

I de tilfælde, hvor der opstår tvivl, om en person kan anses som part i en sag, må der navnlig lægges vægt på, hvor væsentlig den pågældendes interesse i sagen er, og hvor nært denne interesse er knyttet til sagens udfald. '

I punkt 53 til vejledning til Forvaltningsloven er det anført at en økonomisk interesse er af en sådan væsentlighed at andre får status som part i sagen.

Som ovenfor nævnt har A en væsentlig økonomisk interesse i at kurators underskrift anerkendes af SKAT jf. konkurslovens § 29. Det modsatte betyder at A lider et væsentligt økonomisk tab og at SKAT bliver beriget på A's bekostning.

A bør således allerede derfor anses som part i sagen. ”

I et brev af 10. marts 2015 henholdt Skatteankestyrelsen sig til sin udtalelse af 21. januar 2015. Skatteankestyrelsen fastholdt således, at A ikke kunne anses for at have en væsentlig, direkte og individuel interesse i SKATs afgørelse af 8. august 2012, da det ikke var godtgjort, at kravet på omkostningsgodtgørelse for udgifter til bistand ydet af A i forbindelse med sagen ved Retten i Helsingør var overdraget til A, og da SKATs afgørelse var adresseret til B.

Den 18. marts 2015 sendte jeg dig en kopi af Skatteankestyrelsens bemærkninger, og jeg meddelte samtidig, at jeg nu ville gå i gang med at færdigbehandle sagen.